

Tomas Taškauskas

cinikas

tamosos nuodai
tave jau veikia
karšta vasaros geležis
uždegina žaizdą

užgrūdintas pojūčių plienas

štai taip parsisamdai kariu
prieš daugel metų išmirusios
Aleksandro armijos –
grobis tave vilioja,
garbė, moterys, auksas

ir neįveikiami tavo vienatvės šarvai
(atrodo)

ir dviašmenis išminties kalavijas –
ne tau

*****

prašymas

gražink man mirtį,
baltus marškinius
ir žvakių šviesą, vaško kvapą
ir juodą kapą, žemę, naktį
kur Hamletas pavirto duobkasiu
ir kastuvą, ir sprangią duoną,
Ofeliją, užuolaidas lyg akmenį

ir paslaptį, ir paslaptį –
paguodą

*****

simetrija

tamsa neatmena šviesos
sniegas juodas tarsi Jėzaus plaukai
ar vilties juodraštis, kur užbraukti žodžiai:
~~namai, angelas, žvaigždės, šventė~~
žodžiai, primenantys ledo grandines,
įkyriai žvangančias už lango,
prašančias mane ir dangų
(koks atkaklumas aklujų!):

„pasakyk mums naują palyginimą“
„pasaulis yra lyg sunaikintas per 7 dienas“

*****

---

kartusis
rudens
šokoladas

*****

---

pačios tauriausios yra
tuščios taurės

*****

---

jau užteks kino filmų
ir knygų užteks
aš tavęs pasiilgau
ir ilgo rudens

kai lietus mudu mokė
kalbą vandens
kai „nakti“ atitrūko
nuo „s“

ir tylą nebuvo tyli ---

*****

Penkmetis

Nors neturėjau penkmečio plano
penkerius metus negyvenamam mieste gyvenau
maniausi žinaš, ką daryt ir ko ne
(tariausi žinantis tai, ko išties nežinojau,
apie minčių ir kūnų judėjimą, apie norus žmonių,
apie amžiną jausmų laikinumą, apie ilgesio ilgį ir formą)
ryžtingai koviausi širdies cirko arenoje
su nevilties liūtais, nuobodulio drakonais,
įsivaizduotais mergelių paveikslais... Tai tebuvo žaidimas
ir jo taisyklių laikiausi ne visada; kūriau paaiškinimus
tam, kas ir taip aišku, saulei, lietui, nakties atėjimui,
lipdžiau saldžias netikros meilės žvakes... reikalavau
kasdienės duonos, žodžių ir laisvos valios atėmimo
iš dievo, proto aptemimo, naujų temų; kelis kartus
dalyvavau prasmės medžioklėje su abejonių varovais,
supratau, kad nuoširdumas reiklus formai; lotynų kalbos
neišmokau, bet galiu jums ištarti:

tai, kas yra, yra man dovanota kaip uždavinyš,
jo sąlyga viena ir nepaprastai aiški –

„dėkis ant pečių savo vienuolyną
antraip nepakelsi viso savo gyvenimo svorio“.

*****

Klausimas

Užsimerkęs matau jūrą.
Amžinybė – mano mieganti Mona Liza.
Girdžiu: muzikinė parko dėžutė atidaryta.
Esu laimingas lyg atsitiktinumas.
Saulė – vitražais, vitražais, vitražais
pro medžių šakas; debesų šunys, mėlynas
dangaus smėlis...Į visas mano knygas
įrašyta: „Ruduo“.

Mokytoja, padariau visus namų darbus:
apgyvendinau savo daiktais (iš meilės
jiems kartais net negalėjau kvėpuoti),
žmonėmis, metų laikais. Matematiškai
tiksliai įrodžiau, kad vasara – per trumpa;
parašiau kelis miego esė, panaudodamas visas
sapno kalbos dalis; sudariau nenorimų
išgirsti klausimų katalogą; užpildžiau veidrodžių
istorijos pratybas; pasikartojau kūnų geografijos
atlasą, jausmų chemines reakcijas ir nežinomybės
sunkio jėgą; išsprendžiau 12 vienatvės fizikos uždavinių,
pasirūpinau baimės doriniu ugdymu...

Mokytoja, ko dar trūksta, kad kito žmogaus veide
Pamatyčiau amžinybę?

*****

Didieji lūkesčiai

Vasara. Miestų tuštėjimo metas,
bet kas naktį kelias numiršta. Tada
į kambarius grįžtam. Abu, ištuštinę
keletą miestų. Ir save. Rytas šiurkštus
tarsi rankšluostis, ant pirštų pagalvėlių
užmigęs švelnumas. Nuobodus tirštas rūkas.
Rūkom. Lyg paukščiai jauni, paprasti ir išvaizdūs.

Laukiame, kol patikėsime vasara.

Laukiam, kol pamatysime vienas kito veidą.

Laukiam. Žaidžiam.

*****

Ir

Lietus ir vėl palieka žemę;
krantai nutolę tolti nenustoja;
tu sėdi; upė tarsi veidas
saulėtoje šviesoje; šypsokis
kaip šypsosi vanduo, šypsokis;
net naktį saulė šviesti nenustoja;
šypsokis, kol ateis Kalėdos
ir sniego marškiniais aprengs mus sniegas,
neturintis nė kur galvos padėti.

Šypsokis. Lauk. Tylėk. Ir---

*****

Dabar pavasaris. O širdis
turi savo metų laikus.
Joje ir dangus – mėlynas, grynas arba
nuobodus kaip kartojamas filmas.
Niekada tikrai nežinai, ką joje pamatysi,
koks dabar širdies metų laikas,
nes tavo akys užmerktos lyg vaiko
sapnuojančio žydintį parką ir marmuro skydą.

Laukinis laukimas
tikras lyg tigras.

Ko tu lauki?
Ko lauki?

Kol atsivers širdies durys,
kol atsivers visų mano širdžių durys
ir pro jas įžengs trys karaliai,
nešdami ramybės mirą,
kantrybės smilkalus ir meilės auksą,
dėvintys aukštais kaustytais batais.

Dabar pavasaris. Tyras laukimas
ir šviesa nematoma. Jiedu lyg tėvas ir motina
augina širdies durų raktą – paslaptį,
gilesnę už Raudonosios jūros vandenį.